

Trestný čin kuplířství

Podle ustanovení § 204 odst. 1 tr. zák. o trestném činu kuplířství je třeba rozlišovat zjednání, přiměnění nebo svedení jiného k provozování prostituce a kořistění z prostituce provozované jiným. Zatímco první druh jednání (zjednání, přiměnění nebo svedení jiného k prostituci) je podobný návodu ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák., jako jedné z forem trestné součinnosti v užším slova smyslu, s tím že jsou zde obsaženy i určité formy donucení, a postačí i pouhá dohoda, tak druhé jednání (kořistění z prostituce provozované jiným) je svou povahou obdobou podílnictví.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tdo 245/2009, ze dne 28.5.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání nejvyšší státní zástupkyně ve věci obviněných R. R. a J. B. R., proti výroku z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. 6 To 401/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání státního zástupce podané v neprospěch obviněných proti výroku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. 1 T 11/2008, jímž byli zproštěni obžaloby z pokusu trestného činu kuplířství podle § 8 odst. 1 k § 204 odst. 1 tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 1 T 11/2008, tak, že se podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušuje výrok z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. 6 To 401/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 proti výroku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. 1 T 11/2008, jímž byla obviněná J. B. R. zproštěna podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5 ze dne 28. 4. 2008 sp. zn. 1 ZT 456/2007, podané pro skutek v němž byl spatřován trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., a to dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 204 odst. 1 tr. zák., přičemž tento zprošťující výrok z citovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 v uvedeném rozsahu se rovněž zrušuje. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušené části obou rozsudků obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 5 přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání ve vztahu k obviněnému R. R. odmítá.

Z odůvodnění :

Obvinění R. R. a J. B. R. byli rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. 1 T 11/2008 mimo jiných výroků podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5 ze dne 28. 4. 2008 sp. zn. 1 ZT 456/2007, kterou jim bylo kladeno za vinu, že společně poté, kdy dne 4. 10. 2007 v 10.28.41 hod. R. Ch. M., vystupující pod přezdívkou „D.“ prostřednictvím SMS zprávy požádal R. R. o zajištění „čtyř krásných děvčat“ pro občany S. s. a., R. R. následně tuto žádost předal na starost J. B. R., která s příslibem poskytnutí provize od R. Ch. M. za sjednání služeb ve výši 420,- USD za účelem večere s následným poskytnutím sexuálních služeb prostřednictvím SMS zpráv a telefonických hovorů kontaktovala K. S., S. B., H. Š., M. M. a L. T., které nabídku odmítly a stejným způsobem zjednala na večeri s následným poskytnutím sexuálních služeb A. P., T. D. a E. P., které následně za finanční hotovost ve výši 500,- až 900,- USD poskytly sexuální služby blíže nezjištěným mužům v noci ze dne 5. 10. 2007, v hotelu M. O. v P.-M. S., N., čímž měli spáchat pokus trestného činu kuplířství podle § 8 odst. 1 k § 204 odst. 1 tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., neboť skutek není trestným činem.

Mimo jiné proti tomuto výroku uvedeného rozsudku podal státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 po vyhlášení rozhodnutí (č. l. 1208) odvolání (odůvodnění na č. l. 1243) v neprospěch jmenovaných obviněných. Jako soud odvolací ve věci rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. 6 To 401/2008, přičemž o předmětném výroku rozhodl tak, že odvolání státního zástupce podle § 256 tr. ř. zamítl, jako nedůvodné.

Proti předmětnému výroku daného rozsudku odvolacího soudu ze dne 5. 11. 2008 podala nejvyšší státní zástupkyně dovolání, přičemž uplatnila dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) alinea druhá tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku nejvyšší státní zástupkyně prezentovala následující námitky.

Dovolatelka má zato, že v prvé řadě je třeba poukázat na skutečnost, že za situace, kdy nalézací soud dospěl k závěru, že obvinění jiného zjednali (pokusili se) zjednat k provozování prostituce, byl odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1977 sp. zn. 11 Tz 17/77 (č. 11/78 Sb. soud. rozh. a stan. Nejv. soudu) nepřiléhavý, neboť pokud z tohoto rozhodnutí vyplývá, že k naplnění znaku „kořistí z prostituce provozované jiným“ se nevyžaduje, aby pachatel výslovně vyžadoval nebo vynucoval hmotný prospěch z prostituce jiného, ale postačí opakované přijímání úplaty za to, že umožňuje provozování prostituce, potom je třeba si uvědomit, že v tomto rozhodnutí šlo o jednání skutkově zcela odlišné od případu obviněných.

Zjednáním ve smyslu § 204 odst. 1 tr. zák. se rozumí uzavření smlouvy (i konkludentní), jejímž obsahem je provozování prostituce. Musí zde tedy být projev vůle obou stran, a to jak kuplíře či kuplířky, tak i osoby provozující prostituci. V případě obviněných pro právní kvalifikaci jejich jednání jako trestného činu plně postačuje to, že obvinění se pokusili 5 jmenovaných žen zjednat k provozování prostituce, resp. 3 další k provozování prostituce zjednali.

Dovolatelka uvádí, že sloveso „zjedná“ z hlediska výkladu gramatického užití v předmětném ustanovení neimplikuje požadavek na opakování uvedeného aktu, přičemž ani „zjednání k provozování prostituce“ v sobě nezahrnuje jen zjednání k prostituci poskytované opakovaně, ale též ke každému třeba i jen jednotlivému poskytnutí sexuální služby. Z daného lze dovodit nesprávnost právního názoru Městského soudu v Praze.

Pokud Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2008 poukazoval na materiální aspekt, který přiměl vznést požadavek opakování jednání i na akt „zjednání k provozování prostituce“, nepostupoval správně, neboť podle názoru dovolatelky zákonodárce zvolenou formulací a systematickou neposkytl městskému soudu k takovému hodnocení podmínek, za nichž jsou naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák., jakýkoliv prostor.

Při řešení otázky, zda jednání obviněných vyhovovalo rovněž požadavkům trestní odpovědnosti z hlediska naplnění znaků materiální stránky trestného činu kuplířství, kterého se měli obvinění dopustit, je třeba zohlednit, že konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti činu nelze nikterak exaktně vyjádřit, nýbrž tuto okolnost je třeba posuzovat přísně individuálně.

Zákon již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti pro společnost vyšší než nepatrný, popř. malý. Z tohoto hlediska nemůže být trestní odpovědnost obviněných z materiálního hlediska vyloučena pouze tím, že podle rozhodných skutkových okolností „zjednávali k provozování prostituce“ pouze v jednom případě, neboť reálně se pokusili zjednat či dokonce zjednali k provozování prostituce celkem osm osob.

Závěrem dovolatelka navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil předmětný výrok v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. 1 T 11/2008, jímž byli obvinění zproštěni výše uvedené obžaloby podané pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák., spáchaný jmenovanými obviněnými jako spolupachateli ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 tr. zák., a to dílem i ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 204 odst. 1 tr. zák., jakož i výrok z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. 6 To 401/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání státního zástupce podané proti zmíněnému zprošťujícímu výroku. Dále aby zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Poté pak aby přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 5, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný R. R. podal k dovolání nejvyšší státní zástupkyně písemné vyjádření. V něm uvedl, že popírá, že by se daného trestného činu dopustil. Popis skutku je vymezen tím, že měl požádat manželku, aby se postarala o společnost pro obchodní partnery z U., přičemž se dál o celou záležitost nestaral a s dívkami nejednal. U daného trestného činu musí být bezpečně zjištěno, že vědomě zjednával dívky za účelem poskytování sexuálních služeb za odměnu a jeho vědomost zahrnovala veškeré kroky, které k naplnění uvedené skutkové podstaty vedou. To prokázáno nebylo. Ztotožňuje se s výkladem zaujatým Městským soudem v Praze. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl jako nedůvodné.

Obviněná J. B. R. rovněž podala k dovolání nejvyšší státní zástupkyně písemné vyjádření, ve kterém se s napadeným rozsudkem zcela ztotožňuje. Argumentace uvedená v dovolání není pro daný případ přílehavá a fakticky směšuje některá kritéria pro posouzení trestnosti jednání. Jednání uvedené v obžalobě bylo i podle samotného vymezení jednáním jednorázovým, k uvedeným rozhovorům a použití dalších komunikačních prostředků došlo v průběhu jediného dne a v poměrně krátkém časovém úseku. Pokud se toto jednání mělo týkat většího množství osob, může jít o skutečnost, která má dopad na posouzení intenzity, nikoliv o zjednávání, tedy jednání soustavné. Pojmy intenzita a soustavnost nelze zaměňovat. Případný vliv na posouzení intenzity daného jednání je právně irelevantní, neboť bez naplnění kritéria soustavnosti v daném případě nemůže být skutková podstata trestného činu kuplířství naplněna. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl jako nedůvodné.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné, bylo podáno včas, oprávněnou osobou a vykazuje zákonem vyžadované obsahové a formální náležitosti, dospěl k následujícím závěrům.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. Nejprve bylo nutno posoudit otázku, zda v dovolání uváděné námitky naplňují dovolatelem uplatněné dovolací důvody, jejichž skutečná existence je základní podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Důvod dovolání upravený v § 265b odst. 1 písm. l) alinea druhá tr. ř. je dán, jestliže v řízení předcházejícím byl dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) tr. ř.

Dovolatelka uvádí, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku soudu druhého stupně byl dán důvod dovolání uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jelikož rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod neumožňuje

brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu či prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004 sp. zn. IV. ÚS 449/03).

S ohledem na toto obecné konstatování je možno pod daný dovolací důvod podřadit námitku nesprávného právního posouzení spočívající v tvrzení dovolatelky, že předmětný skutek, pro nějž byla podána obžaloba, naplňuje skutkovou podstatu trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák., případně jeho pokus podle § 8 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud přezkoumal námitky vznesené dovolatelkou, posoudil stav věci, jak byl zjištěn v předcházejícím řízení, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo jiného zjedná, přiměje nebo svede k provozování prostituce, nebo kdo kořistí z prostituce provozované jiným. Obžalobou bylo jmenovaným obviněným kladeno za vinu jednání naplňující znaky podle aliney první uvedeného ustanovení trestního zákona.

Pokud jde o obviněného R. R., tak lze prohlásit, že z popisu skutku, jak byl obsažen v podané obžalobě, nelze dovodit, že by obviněný jmenované dívky jakkoli kontaktoval, a to přímo či pomocí technických komunikačních prostředků, tím méně pak to, že by s nimi dohodl, či se o to alespoň pokusil, jejich účast na předmětné večeři s nejmenovanými americkými státními příslušníky s příslibem následných sexuálních služeb za úplatu, nebo že by v tomto smyslu výslovně instruoval obviněnou J. B. R. Podle skutku popsání v podané obžalobě obviněný R. R. tudíž jmenované dívky k provozování prostituce nezjednal (nepřiměl, nesvedl), ani se o to prokazatelně nepokusil, ale ani neučinil nic jiného, z čeho by bylo možné dovodit, že se na takovém jednání spolupodílel.

Nejvyšší soud se tak ve vztahu k obviněnému R. R. ztotožnil s názorem soudů nižších stupňů, naposledy prezentovaným v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze, že skutek, tak jak byl popsán v obžalobě v předmětné skutkové větě, nenaplňuje ve vztahu k tomuto obviněnému znaky trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 alinea první tr. zák. v jakémkoli stádiu, a to ani ve formě spolupachatelství.

Ohledně osoby tohoto obviněného proto Nejvyšší soud dovolání nejvyšší státní zástupkyně odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., jako zjevně neopodstatněné.

Tento právní názor se ale nevztahuje na jednání obviněné J. B. R.

V prvé řadě je třeba zmínit, že odvolací soud hodnotil ve skutkové větě vymezené jednání zcela odlišně od nalézacího soudu. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že spáchání daného trestného činu nebylo obviněným, tedy ani J. B. R. prokázáno a to již z hlediska naplnění formálních znaků jeho skutkové podstaty. Zároveň konstatoval, že nebylo prokázáno ani kořistění z prostituce. Zde pak poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR publ. ve Sbírce soud. rozhod. a stanov. pod č. 11/1978 a uzavřel, že ke kořistění z prostituce je vyžadována podle uvedeného judikátu opakovanost přijímání úplaty, kterou u žalovaného jednání spatřovat nelze.

Odvolací soud na rozdíl od soudu nalézacího zaujal názor, že z důkazů (SMS) jasně vyplývají sexuální aktivity dívek v souvislosti s večeří, za což byla sjednána i úplata. Pokládá tedy za nepochybné, že 3

dívky byly k prostituci zjednány, čímž byl naplněn formální znak trestného činu kuplířství. Nejvyšší soud k tomu pro větší názornost dodává, že z těchto důkazů obsažených ve spise se podává, že obviněná J. B. R. zaslala několik SMS zpráv a uskutečnila hovory s dívkami, které byly zachyceny v odposleších. Ze soudem provedených důkazů těmito odposlechy vyplývá, že obviněná se jednotlivých dívek dotazovala, zda mohou jet následujícího večera eskort v trvání cca 6 hodin. Mimo jiných skutečností se z nich podává, že (záznam hovoru s T. D.) přímo hovořila o sexuální službě a úplatě za tuto službu. Zaznamenán je i souhlas jmenované dívky s touto nabídkou a cenou za večeri a sexuální služby. Dále z nich vyplývá, že obviněná požadovala 100 EUR a R. CH. M. jí sdělil, že jí dá 140 USD za každou dívku, kterou pošle. Rovněž dohodla s R. Ch. M. výši úplaty pro dívky. Dále se z nich podává, že T. D. zaslala sdělení, aby používaly kondom a vyvarovaly se orálního sexu zakončeného ejakulací.

Navzdory tomu se ale vzápětí odvolací soud rovněž odvolal na již zmíněný judikát R 11/1978 a zaujal právní názor, že z hlediska materiální stránky je opakované přijímání úplaty za umožňování provozování prostituce třeba postavit na roveň znaku „zjednání k provozování prostituce“, což jinými slovy znamená, že když k naplnění skutkové podstaty trestného činu kuplířství je zapotřebí opakované kořistění z prostituce provozované jiným, pak v případě zjednání k provozování prostituce je k naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu zapotřebí též opakování takového jednání. Protože provedené důkazy osvědčují pouze jediný případ (takového jednání), je odvolací soud názoru, že ani v případě obviněné J. B. R. zažalovaný skutek není trestným činem.

Nejvyšší soud se ale s takto prezentovaným právním názorem neztotožňuje.

Podle ustanovení § 204 odst. 1 tr. zák. o trestném činu kuplířství jsou trestnými dva druhy jednání.

- zjednání, přiměnění nebo svedení jiného k provozování prostituce,
- kořistění z prostituce provozované jiným.

Zatímco první druh jednání (zjednání, přiměnění nebo svedení jiného k prostituci) je podobný návodu ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák., jako jedné z forem trestné součinnosti v užším slova smyslu, s tím že jsou zde obsaženy i určité formy donucení, a postačí i pouhá dohoda, tak druhé jednání (kořistění z prostituce provozované jiným) je svou povahou obdobou podílnictví (srov. Š. P., P. F., R. S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání, P. C. H. B., 2004, str. 1224-1225).

Pokud se jedná o uváděné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR sp. zn. 11 Tz 17/1977 ze 14. 4. 1977 (R 11/1978 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, sešit č. 1/1978), jeho právní věta zní: „K naplnění znaku „kořistění z prostituce provozované jiným“ v ustanovení § 204 tr. zák. o kuplířství se nevyžaduje, aby pachatel výslovně vyžadoval nebo vynucoval hmotný prospěch z prostituce jiného, ale postačí opakované přijímání úplaty za to, že umožňuje provozování prostituce“.

Skutkově se v předmětné věci jednalo o to, že noční vrátný a hotelový zřízenec v hotelu C. v P. umožňoval ženám poskytujícím pohlavní styk za úplatu provozování prostituce v hotelu, za což bral od nich nebo od jejich společníků úplaty v různé výši.

Ze zmíněného je patrné, že citovaný judikát pokrývá obsahově druhou variantu jednání obsaženou v § 204 odst. 1 tr. zák. spočívající v „kořistění...“. Znak „opakovaný“ je zde použito ve vztahu k přijímání úplaty. Z toho ale nelze automaticky dovozovat, že „opakovanost“ je zapotřebí i u jednání spočívajícího ve „zjednání, přiměnění nebo svedení jiného k prostituci“. Takovému výkladu by odpovídalo užití daného slovesa ve tvaru „kdo zjedná, svádí ...“, tj. činí tak z hlediska časového vícekrát, tedy opakovaně. V cit. ust. zákona je ale užití vidu dokonavého, tedy „kdo zjedná, přiměje, svede ...“, k čemuž bezpochyby postačuje i jednorázové jednání. Zákonodárce zde totiž na prvním místě postihuje způsoby jednání, jež vyvolají vznik nežádoucího stavu - provozování prostituce - což

je z pohledu celospolečenského závažnější, než využití již existujícího stavu spočívajícího v provozování prostituce jinou osobou. V případě této druhé alternativy zákon postihuje až takové jednání pachatele, které směřuje k vlastnímu trvalejšímu obohacování z této činnosti, a proto k naplnění znaku „kořistí“ je nezbytné, aby takové počínání bylo páčáno opakovaně.

V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR Zm IV 86/33 ze dne 12. 4. 1933 publ. ve V. 4690/1933 tr. č. sešitu XV/1933, v němž Nejvyšší soud uvádí, že k pojmu kuplířství ve smyslu § 43 cit. zák. (zák. čl. XXXVI:1908) se vyhledává, aby pachatel zúmyslně získal anebo získati hleděl ženu pro někoho jiného k pohlavnímu obcování mimo manželství anebo ke smilstvu. K tomu stačí jakýkoliv způsob, který podle okolnosti případu je způsobilý, aby u ženy naznačené rozhodnutí vyvolal.

Z uvedeného vyplývá, že k trestnosti takového jednání podle tehdy platné judikatury nebyla vyžadována opakovanost, ale postačovalo jeho jednorázové uskutečnění.

Vzhledem k výše vysloveným závěrům Nejvyšší soud nepokládá právní názor odvolacího soudu obsažený v odůvodnění jeho rozhodnutí za správný, když navíc v jeho závěru jsou zaměňovány formální a materiální znaky trestného činu, čímž se toto rozhodnutí stává poněkud nesrozumitelným. Rozhodnutí odvolacího soudu, konkrétně výrok, jímž zamítl odvolání státního zástupce, kterým se domáhal zrušení zprošťujícího výroku v rozsudku soudu prvního stupně týkajícího se předmětného skutku ohledně obviněné J. B. R., je proto rozhodnutím, které spočívá na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v návaznosti na jeho písm. l) alinea druhá tr. ř., který v dovolání uplatnila nejvyšší státní zástupkyně. Nejvyšší soud proto na základě jejího dovolání předmětný výrok v napadeném rozhodnutí odvolacího soudu ohledně jmenované obviněné zrušil. Protože ale odvolací soud by byl ve svém následném rozhodování limitován ustanovením § 259 odst. 5 písm. a) tr. ř., které by mu v konkrétní procesní situaci stejně neumožnilo obviněnou J. B. R. uznat vinnou zažalovaným trestným činem a předchozí zprošťující rozhodnutí soudu prvního stupně vychází z nesprávných východisek, a to že ze strany obviněné nebyly naplněny žádné z formálních znaků trestného činu kuplířství, s čímž vyslovil nesouhlas i soud odvolací, byl zrušen i rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byla obviněná J. B. R. zproštěna obžaloby pro skutek, v němž byl spatřován pokus trestného činu kuplířství podle § 8 odst. 1, § 204 odst. 1 tr. zák. Došlo i ke zrušení všech obsahově navazujících rozhodnutí, která touto změnou pozbyla svého podkladu. Věc pak Nejvyšší soud přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 5, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Jmenovaný soud v dalším řízení v rámci hlavního líčení opětovně posoudí jednání obviněné J. B. R. v návaznosti na právní názory vyslovené Nejvyšším soudem, přičemž k dosažení uvedeného nelze vyloučit ani doplnění stávajícího dokazování. Své nové rozhodnutí pak nalézací soud odůvodní přísně v intencích ust. § 125 odst. 1 tr. ř. V něm se kromě jiného musí vypořádat s celým skutkem obsaženým v podané obžalobě včetně toho, že státním zástupcem je jednání obviněné kvalifikováno jako trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák., dílem spáchaný i ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., což nepochybně znamená, že částí jednání mělo dojít k dokonání předmětného trestného činu. V původním, nyní již zrušeném zprošťujícím výroku rozsudku nalézacího soudu se však výlučně hovoří o pouhém pokusu tohoto trestného činu, aniž by na to v odůvodnění rozsudku bylo jakkoli reagováno, přičemž obdobnou výhradu lze vztáhnout i na příslušnou pasáž v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu.

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)